

Møde den 22. april 2021 i Udenrigsudvalget på Christiansborg Slot.

Først vil jeg gerne takke Udenrigsudvalget for at give mig foretræde og give mig chancen til at præsentere mit forslag.

Forslaget er:

At Udenrigsudvalget gentænker udviklingsbistand til Tanzania ved at afsætte et beløb som skal bruges til at stoppe kropslig afstraffelse og slag med sticks i skolerne.

Er det udviklingsbistand? Ja, det er det. Jeg mener i høj grad det udvikler et land når skolevæsenet bliver bedre. Hvis afstraffelse i skolerne fortsætter vil det være med til at fastholde Tanzania på et lavt udviklingsniveau.

Når det lykkes at få skolerne til at bruge Positiv Disciplin, så skaber det bedre forudsætninger for elever og studerende i Primære og Sekundære skoler, hvor afstraffelse er udbredt blandt lærerne.

Jeg startede projektet alene og af egen lomme, da min ven Kisalis søn Chris, som jeg har kendt siden han var 22 dage gammel og nu skulle starte i skole. Jeg kunne ikke holde ud at han skulle slås og afstraffes.

Så tænkte jeg: "Kan jeg hjælpe ham, hvorfor så ikke hjælpe alle børn i skolerne i Tanzania.

Jeg må sige det var vanskeligt at finde fodfæste, men for mig var det vigtigste at stoppe det. Jeg skulle ændre plan og strategier mange gange.

Gennem godt 2 år har jeg besøgt alle 232 skoler i Meru Distrikt i Arusha Region flere gange og gennem samtaler med skoleledere og nogle gange i foredrag for lærere opfordret dem til at stoppe afstraffelsen. Det er lykkedes i mere en 2/3 af skolerne. Jeg besøger dem to gange hvert år og ser om de lever op til aftalen, gør de det kan de få min Badge This school is based on Positive Discipline.

Men skolelederen må underskrive en Proklamation sammen med 3 lærere og 3 elever som vidner for at få Badgen.

Cirka 70 skoler har den og den er eftertragtet.

De 232 skoler har 93.600 elever og studerende.

Jeg har simpelthen arbejdet mig op fra ingenting til gode kontakter med Distrikts Kommissæren, de to Distrikts Undervisnings Officerer, og andre i Meru Distrikts Administration. De accepterer stiltiende mit projekt.

Jeg kan se det virker, gladere børn der føler sig trygge. De bliver roligere og disciplinen bliver bedre. Fokus flyttes fra fejl til gode resultater og god opførsel.

Sidst har jeg opnået en særlig god kontakt til Arusha Regions Kommissær Idd Hassan Kimanta og fået hans fulde opbakning og en tak for det fine arbejde. Han var chokeret over at se min undersøgelse så tydeligt viste at afstraffelse gav dårligere eksamener. Det ville han gerne lave om. Arusha Region har mere end 595.000 elever og studerende. Gennem Kommissæren her jeg fået flere kontakter i Regionen.

Jeg bemærker at jeg har ingen tilladelse til det jeg gør og nogle myndigheder har ledt efter mig.

Tanzanias befolknings er på cirka 61 millioner med en tilvækst på cirka 4.900 per dag.

Landet var nummer 42 i 1961; nummer 23 i 2021 og fremskrevet til 2087 nummer 9 i befolkningsstørrelse.

61 millioner i 2021 fordobles i 2047 til 123 millioner, hvilket fordobles igen til 245 millioner i 2087.

Median alderen er 17.7 år og 3 ud af 100 er over 65 år. Det virker dramatisk.

Hvis Tanzania skal ændre denne stejle kurve er vejen frem bedre undervisning og frem for alt at afskaffe brugen af sticks og Corporal Punishment. Glade og beskyttede børn lærer bedre og tør vove pelsen for at lære mere.

Forholdet mellem læreren og børnene bliver bedre og det gavner indlæringen i undervisningen.

Udviklingsstrategier og projekter nævner næsten- eller slet ikke skoler. Er det en fejl. Jeg tror det ikke. Man taler om menneskerettigheder, BØRN er også omfattet af menneskerettigheder.

I Tanzania er det almindeligt at slå og afstraffe børn i skolerne, i hjemmene, i kirker, ved sport og andre steder.

Tanzania har en lov The Education (Corporal Punishment) Regulations af 1978 med tilføjelser i 2002, som faktisk er en udmærket lov, som pålægger skolelederen ansvaret med disciplinen, at straffe alvorlige overtrædelser af regler og hvis man bringer skolens omdømme i dårligt lys.

Kun skolelederen må afstraffe og i loven er det detaljeret beskrevet hvordan.

Men lærerne har udviklet deres egne regler for afstraffelse, præventivt, ved dårlig indlæring og viden, ved fejl og for at komme for sent og mange andre.

Jeg har set de mest grufulde ting, På Maruango Primary School lå op mod 20 elever i flok på gulvet, med ansigtet ned i skiddet mens læreren slog og resten af eleverne så på. På Kilinga Primary School i lærerværelset stod en dreng med sår på hovedet fra slag af faderen. Drengen kendte ikke tal og bogstaver i 4 klasse og lærerne var klar til at fortsætte med at slå ham. Kiwahumu Primary School og Ngyani Primary School, hvor to drenge blev slået i hovedet.

Ngongongare Secondary School, hvor lærerne har bestemt at drengene skal slås med op til en tomme tykke stokke og resultaterne i eksamener på denne skole rasler ned. Nasholi Secondary School, hvor en volontør med stærk vold har slået adskillige studerende i håndfladerne, også pigerne. Han havde over tid mishandlet 38 studerende ud af 65 i klassen mens en voksen lærer så på. Han blev bortvist ved min indgriben.

Vi husker nok filmen Drømmen med Bent Mejding som førstelæreren i en skole i Jylland.

Men jeg har heldigvis set flere ting der er meget bedre. Lykkelige børn, der er glade og gerne vil lære og elsker deres skole. Det er den energi der får mig til at fortsætte mit projekt.

Nogle elever på Poli Secondary School har givet mig tilnavnet: "The father who needs our Freedom"

Børn kan ikke forsvare sig selv. De har behov for voksne til forståelse, rådgivning og til at blive guidet til at forstå sammenhænge og hvordan man bedst opfører sig. Her er læreren vigtig. Med Positiv Disciplin får man en bedre skole. Prygl og kropslig afstraffelse er ikke måden at gøre det på.

I min statistik for de 232 skoler i Meru Distrikt, På Usa Primary School, en klasse med 140 børn og en lærer. På Kilimani Primary School, en klasse med 178 elever og 2 lærere. Klasseværelset var 56 m². Der sidder 7 elever i fottog på en bordbænk med plads til 3, så man skriver med armen henover maven, sidelæns for at få plads. Huller i væggene og ingen vinduer, men bliktag over hovedet og nogle elever sidder udenfor i solen, Jeg behøver ikke at ængstes for om I kan forestille Jer det scenario.

Jeg har erfaret at skoler der stopper med Corporal Punishment og brugen sticks, der bliver eleverne roligere og de fleste problemer med disciplin forsvinder, indlæringen bliver bedre. En lærer sagde: "The stick is the problem!" Et barn som afstraffes vil uvidende autoreagere og instinktivt prøve at forsvare sin krop og forhindre det sker.

Kan vi hjælpe Tanzania til at forstå det? Må vi? Hvordan kan vi forsvare at det sker. Der er ingen der forsvare børnene.

Tanzanias nye præsident Madame Samia Suluhu Hassan er softspoken og søger konsensus når der forhandles. Det tyder mod bedre tider, hvor man kunne ønske sig at de skræmte voksne som jeg har mødt, der var bange for at ytre sig, vil få almindelige retsmæssige og respektable forhold at leve under.

Hvor starter det? I skolen. Det er grundlaget for et lands udvikling. Hvis fødselstallet skal ned, skal landets ungdom have en bedre uddannelse baseret på Positiv Disciplin og forståelse. Det er bedre at have mod til at forsøge, at deltage i timerne med den viden man har, i stedet for at være tilbageholdende, anonym og fraværende.

Jeg bemærker lige at bøger til læsning i skolerne er ikke eksisterende. Prøv lige at tænke tanken om et bibliotek på hver skole.

Kunne man afsætte penge givet som udviklingsbistand til at oprette mobile seminarer, som kunne besøge alle egne af Tanzania og informere og oplyse skoleledere og lærere om fordelene ved at afskaffe Corporal Punishment og brugen af sticks. Jeg føler det er tiden til at handle og hjælpe børnene ud af voldsspiralen.

Nu har jeg talt min sag indenfor min tidsramme.

Så er det op til udvalget at diskutere min forespørgsel om at afsætte nogle af de 100 millioner kroner som gives og flere i årene fremover.

Det bør ske i samarbejde med administrationen i Tanzania for at udbrede kendskabet til Positiv Disciplin for at styrke uddannelsen af Tanzanias store skare af elever og studerende. Jeg er ude i marken, jeg ved det er muligt.

Nikolaj Bojer.